

Countdown of the Timestorm

by Georgia Kotretsos

Effie Halivopoulou's devotion to memes* of the human body serves as an in-depth study of her own cultural heritage. Halivopoulou's work is a self-portrait in progress, which reaches its peak in Timestorm. The main body of work entitled "Wave", "Hourglass", and "Garden" precisely reflects the artist's personal and professional state of being. Timestorm reads as a warning from a place of knowing – from inside the artist.

The order in which the works were painted tells a highly dramatic story. Beginning with the moment 'a' wave hit Halivopoulou's core, after Hokusai that was so powerful – it left the artist in awe. The aesthetically seductive wave takes two-thirds of her large canvas – it is on the verge to swallow anyone who dares to lay eyes on it. The artist offers us a tête-à-tête taste of her worst fear – a potentially destructive threat she hopes to make peace with in "Hourglass". In a highly controlled surface Halivopoulou depicts her subject in hollow and muted gestures as if somebody had pressed pause. We are unable to know whether time has stopped or whether there is none left. She messes with our emotions because we are left purposely in the dark in regards to the duration of this intense pause. Only in "Garden" our breathing briefly recovers, yet an unsettling aura governs this painting. In the foreground myriad stylized stencils of the human body at a first glance appear to be exotic flowers and then we curiously remain to consider their cause and meaning on that surface. Once again, we cannot be sure whether this garden has just blossomed after the wave's violent passing or it is this very garden about to disappear under water.

This edgy and agonizing body of work mirrors the anxiety of the artist, who empathizes with her fellow peers, neighbours, friends and family members. The artist speaks about herself in a voice that includes all those who make-up her macro-world while in return this world makes-up the portrait of Halivopoulou.

*an idea or information is a meme when it causes someone to replicate it, to repeat it to someone else. Politics, social moves and styles, traditions and customs, paradigms, languages, are meme-complexes.

Timestorm Αντίστροφη μέτρηση

της Γεωργίας Κοτρέτσος

Η αφοσίωση της Έφης Χαλυβοπούλου στα μιμίδια* του ανθρώπινου σώματος λειτουργεί σα μια μελέτη σε βάθος της προσωπικής της πολιτιστικής κληρονομιάς. Η δουλειά της Χαλυβοπούλου είναι μια αυτοπροσωπογραφία σε εξέλιξη, που βρίσκει την κορύφωσή της στη σειρά έργων Timestorm. Τα κεντρικά έργα "Wave" (Κύμα), "Hourglass" (Κλεψύδρα) και "Garden" (Κήπος) αντικατοπτρίζουν με σαφήνεια την προσωπική και επαγγελματική υπόσταση της εικαστικού. Η σειρά Timestorm ερμηνεύεται ως μια προειδοποίηση που διατυπώνεται από μια θέση γνώσης – από τον εσωτερικό της κόσμο.

Η σειρά με την οποία δημιουργήθηκαν τα έργα διηγείται μια δραματική ιστορία, που ξεκινά από τη στιγμή που ένα δυνατό κύμα –αναφορά στον Hokusai– χτύπησε τον πυρήνα της Χαλυβοπούλου, προκαλώντας στην καλλιτέχνη δέος. Το γοητευτικό αυτό κύμα καταλαμβάνει τα δύο τρίτα του μεγάλου διαστάσεων τελάρου – μοιάζει έτοιμο να καταπιεί όποιον τολμά να το κοιτάξει. Η Χαλυβοπούλου μας προσφέρει μια κατά πρόσωπο γέυση του χειρότερου φόβου της – μιας δυνητικά καταστροφικής απειλής με την οποία ελπίζει να συμφιλιωθεί στο έργο "Hourglass". Σε μια αυστηρά ελεγχόμενη επιφάνεια, αποδίδει το θέμα της με ρηχές και αθόρυβες χειρονομίες, σαν να έχει επιβάλλει στον εαυτό της μια παύση. Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε εάν ο χρόνος έχει σταματήσει ή αν έχει εκπνεύσει. Αποσυντονίζει τα συναισθήματά μας, αφήνοντάς μας εσκεμμένα στο σκοτάδι, όσον αφορά τη διάρκεια αυτής της ηχηρής

παύσης. Μόνο στο "Garden" ανακτάμε για λίγο την αναπνοή μας, παρόλα αυτά μια ανησυχητική αύρα κυριαρχεί στο έργο. Στο προσκήνιο, στιλιζαρισμένα τυπώματα του ανθρώπινου σώματος με μία πρώτη ματιά φαίνονται σαν εξωτικά λουλούδια, ενώ μετά από λίγο αναρωτιόμαστε για το λόγο ύπαρξής τους και το νόημά τους στην εικόνα. Για άλλη μια φορά, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι εάν αυτός ο κήπος έχει μόλις ανθοφορήσει, μετά από το βίαιο πέρασμα του κύματος, ή εάν πρόκειται σύντομα να εξαφανιστεί κάτω από το νερό.

Αυτή η αιχμηρή και αγωνιώδης σειρά έργων αντανάκλα την ανησυχία της εικαστικού, που συμπάσχει με τους γύρω της, τους γείτονες, τους φίλους και τους συγγενείς της. Η καλλιτέχνης αναφέρεται στον εαυτό της χρησιμοποιώντας ένα λεξιλόγιο που συμπεριλαμβάνει όσους απαρτίζουν τον μακρόκοσμό της, ενώ αντίστοιχα, ο κόσμος αυτός σχηματίζει το πορτραίτο της Χαλυβοπούλου.

* μια ιδέα ή πληροφορία μετατρέπεται σε μιμίδιο όταν προκαλεί κάποιον να την αναπαράγει, να την επαναλάβει σε κάποιον άλλον. Η πολιτική, τα κοινωνικά κινήματα και ρεύματα, οι παραδόσεις και τα ήθη, τα πρότυπα και οι γλώσσες είναι συμπλέγματα μιμιδίων.

Halivopoulou offers the viewer a multiplicity of codes, symbols and images of linguistic and biological structures underlying human existence and communication in formats that beg to be read as well as viewed.

Virginia K. Adams, Ph.D., "Decoding the Unrepresentable: A Techno-Sublime", in *Sublime Structure* (Baltimore: C. Grimaldis Gallery, 2009).

Η Χαλυβοπούλου ανοίγει προς τον θεατή του έργου της μία πληθώρα κωδίκων, συμβόλων και εικόνων που διαλέγει μέσα από γλωσσολογικές και βιολογικές δομές, υπογραμμίζοντας την ανθρώπινη ύπαρξη καθώς και την επικοινωνία. Προσκαλεί το βλέμμα και υποβάλλει την ανάγνωση των σχηματισμών αυτών.

Virginia K. Adams, Ph.D., "Αποκωδικοποιώντας το μη-παραστατικό: Το Τέχνο –Υπέροχο», στην έκθεση «Sublime Structure» (Βαλτιμόρη, C. Grimaldis Gallery, 2009).

At times, Halivopoulou stencils the lyrical poems directly onto her works alongside graphic schemas of transgenic drosophila cells, collaged photos of brain scans, floating arms and eyes surfacing through fluid washes. In certain pieces, these ancient Greek text fragments appear integrally alongside corporeal codes, lending the latter a unique poetic value amidst the representations of bodily influx. Through this juxtaposition, the amino acid chains become visual inscriptions printed across Halivopoulou's large paper works, which in turn appear as the lost pages of a mysterious ageless book. These bodily codes come to be read as onomatopoeias, dissonant and emotional interjections that seem to translate a subject's silent scream into sound: "A TA TTGCT!" as if a pure primal expression devoid of any possible referent other than itself.

Stephanie Bertrand, curator, "Touching upon the untouchable: the writing of "Timeless Tales", in *Timeless Tales* (Athens: Ekfrasi Gallery 2009)

Συχνά, η Χαλυβοπούλου μεταφέρει τα λυρικά ποιήματα κατευθείαν πάνω στα έργα της ανάμεσα σε σχήματα-αποτυπώσεις μεταλλαγμένων κυττάρων, φωτογραφίες από αγγεία του εγκεφάλου, χέρια που αιωρούνται και μάτια που αναδύονται μέσα από ελαφρά στρώματα χρώματος. Σε κάποια έργα της, τα αποσπάσματα αρχαίων ελληνικών κειμένων συνυπάρχουν με γενετικούς κώδικες (αμινοξέα) προσάπτοντάς στους κώδικες αυτούς μια μοναδική ποιητική χροιά. Με αυτή την παράθεση κωδίκων, οι αλυσίδες των αμινοξέων μετατρέπονται σε οπτικές καταγραφές τυπωμένες πάνω στα υπερμεγέθη έργα από χαρτί, που με τη σειρά τους μοιάζουν με τις χαμένες σελίδες ενός μυστηριώδους άχρονου βιβλίου. Οι γενετικοί κώδικες διαβάζονται τελικά σαν τίτλοι, άηχα και συναισθηματικά επιφωνήματα που μετατρέπουν τις σιωπηλές παρουσίες των θεμάτων της σε ήχο: "A TA TTGCT!", σαν μία καθαρή αρχετυπική έκφραση που δέν αναφέρεται πουθενά αλλού, παρά μονάχα στον εαυτό της.

Stephanie Bertrand, curator, *Αγγίζοντας το ανέγγιχτο: η γραφή στην εγκατάσταση «Timeless Tales»*, (Αθήνα, Γκαλερί Εκφραση, 2009)

E.H.'s *Liquid network* (2007) blends and reworks a collage of vague biomorphic shapes, data from genetic scans, and text fragments in the ancient Greek language Linear B into a palimpsest saturated with color. The work's indecipherable, interlocking structures hint at a grant, cyclical story beyond our comprehension.

Cara Ober, art critic, *National Reviews*, "Sublime Structure", *C. Grimaldis, Baltimore, Artnews magazine*, December 2009

Η Χαλυβοπούλου συνταιριάζει και επεξεργάζεται ένα κολλάζ από ασαφή βιομορφικά σχήματα, ψηφιακά δεδομένα γενετικού υλικού και θραύσματα κειμένων της γραμμικής Β, δημιουργώντας ένα παλίμψηστο εμποτισμένο σε χρώμα. Τα ανεξιχνίαστα και συνδεδεμένα οικοδομήματα στο έργο της, υπαινίσσονται μια μεγαλειώδη, κυκλική ιστορία, που υπάρχει πέρα από την δυνατότητά μας να την κατανοήσουμε.

Cara Ober, κριτικός της τέχνης, περιοδικό *Artnews, National Reviews*, "C. Grimaldis, Βαλτιμόρη", Δεκέμβριος 2009

Halivopoulou's work raises unavoidable questions associated with the biological genetic definition of man's physical, mental and psychological characteristics, in relation to a socially controlled context which makes it difficult to achieve differentiation from a predetermined course. In other words, it raises the question of personal choices against the imperative laws of heredity and the environment, questioning the limits of personal freedom in the forming of subjectivity and consequently of the gender identity.

Syrageo Tsiara, Director, *Center for Contemporary Art, Thessaloniki*. "Masculinity, Femininity and other Certainties", in *Masquerades* (Thessaloniki, State Museum of Contemporary Art, 2006)

Το έργο της Χαλυβοπούλου προκαλεί αναπόφευκτα ερωτήματα που σχετίζονται με το βιολογικό- γενετικό καθορισμό των σωματικών, νοητικών και ψυχικών χαρακτηριστικών του ανθρώπου σε συνάρτηση με ένα ελεγχόμενο κοινωνικό πλαίσιο που δυσχεραίνει τη διαφοροποίηση από μία διαγεγραμμένη πορεία. Θέτει με άλλα λόγια το ζήτημα των προσωπικών επιλογών απέναντι στους επιτακτικούς νόμους της κληρονομικότητας και του περιβάλλοντος, διερωτάται γύρω από τα όρια της προσωπικής ελευθερίας στη συγκρότηση της υποκειμενικότητας και συνακόλουθα της ταυτότητας του φύλου.

Συραγώ Τσιάρα, Διευθύντρια του Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη, «Μεταμφιέσεις: Θηλυκότητα, ανδροπρέπεια και άλλες βεβαιότητες», (Θεσσαλονίκη, Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, 2006)

Το έργο της Έφης Χαλυβοπούλου είναι μια σειρά εκδοχές του εσωτερικού τοπίου. Πρόκειται για αναπαραστάσεις που περιέχουν εκρήξεις χρωμάτων και εκρήξεις χρόνου - για μια εικαστική τέχνη σε τέσσερις διαστάσεις που βάζει σε τάξη το χάος. Στις εικόνες, τις φωτισμένες με μυστηριώδεις λάμπες, τίθεται το ερώτημα του ανώτερου σχεδίου της δημιουργίας: σε κάθε λεπτομέρεια - στα μόρια, στα άτομα, στους πυρήνες τους- ανιχνεύεται η θεϊκή σοφία, το μεγαλείο της φύσης και μαζί οι παρεκτροπές, τα λάθη, οι ατέλειες της.

Θεοί δεν υπάρχουν - καλλιτέχνες όμως υπάρχουν: κατασκευάζουν την ύλη από την αρχή, ξανά και ξανά, δίνοντας της ευτυχισμένες ιδιότητες, ένα είδος οπτικού happy end που εκτυλίσσεται μέσα στη δίνη του χρόνου.

Σώτη Τριανταφύλλου, συγγραφέας
Ιανουάριος 2011

Gods do not exist –but artists do exist: they create the material world from scratch again and again, assigning joyful qualities to it, a kind of visual happy end which undulates in the swirls of time.

Soti Triantafyllou, writer
January 2011

**Effie Halivopoulou
Timestorm**

2-25 April, 2011

Zina Athanassiadou Gallery

P. P. Germanou 5 str., 546 22 Thessaloniki

T: 2310 275 985 / F: 2310 233 093

email: artgalleryz-a@the.forthnet.gr

www.zinaathanassiadou.com

www.halivopoulou.net